

Arrest

nr. 242 804 van 23 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. WOUTERS
Hofstraat 16
3530 HOUTHALEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor verzoeker, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 september 2018 België binnen met een paspoort en verzoekt op 13 september 2018 om internationale bescherming. Op 23 december 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 2 januari 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Venezolaanse nationaliteit en bent u afkomstig van Merida. Eind 2014 begon u mee te gaan naar betogingen die georganiseerd werden vanuit uw universiteit Universidad de los Andes in Merida als protest tegen het bewind van Nicolas Maduro. U stelde zich kandidaat voor de universitaire verkiezingen en werd verkozen als sportafgevaardigde van de faculteit Criminologie. Op 20 of 21 september 2015 raakte u gewond aan uw knie en aan uw hoofd door een vechtpartij met colectivo's tijdens een betoging. Op 2 januari 2018 ging u naar Colombia om daar te werken met het plan om na enige tijd terug te keren naar Venezuela. In maart of april 2018 ondernamen een achttal leden van de groep colectivo's Tupamaros een huiszoeking in het huis van uw grootmoeder zonder een huiszoekingsbevel. Ze zeiden dat ze u en uw neven F. (...), C. J. (...), J. (...) en Je. (...) zochten. U besliste niet terug naar Venezuela te gaan maar naar België te reizen waar u aankwam op 9 september 2018 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 13 september 2018. Uw twee neven, M. F. C. J. (...) en S. F. J. F. (...) dienden eveneens een verzoek in.

U vreest terugkeer naar Venezuela omdat de colectivo's naar u op zoek zijn. U vreest bovendien de algemene economische situatie in Venezuela.

Ter staving van uw verzoek legt u uw origineel paspoort neer, alsook uw originele studentenkaart, uw originele identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van een verkiezingsposter, een kopie van een foto van een verkiezingsposter, een kopie van de overlijdensakte van uw moeder, een kopie van een badge van uw lidmaatschap bij Accion Democratica, een kopie van een attest van de katholieke kerk van Merida, een kopie van een attest over uw lidmaatschap bij Accion Democratica d.d. 4 april 2019, de originele identiteitskaart van uw grootmoeder, informatie over uw vlucht, informatie over een bankoverschrijving en een mail d.d. 11 april 2019 waarin u verklaart geen verdere documenten te kunnen doorsturen omdat er elektriciteitsproblemen zijn in Venezuela.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verliet op 2 januari 2018 Venezuela wegens de economische crisis, om in Colombia te gaan werken en was aanvankelijk van plan om terug te keren naar Venezuela en uw studie af te werken (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 08/04/2019, p. 8) maar u besliste onder meer na een huiszoeking in het huis van uw grootmoeder (CGVS, p. 10) om naar België te reizen. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over deze huiszoeking, noch aan het feit dat de colectivo's van de bende Tupamaros specifiek op zoek zouden zijn naar u omwille van uw lidmaatschap bij de politieke partij Accion Democratica.

In de eerste plaats moet gewezen worden op enkele tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zei u dat de Venezolaanse regering het huis van uw grootmoeder binnenviel en dat de reden hiervoor uw neef C. (...) was (vragenlijst CGVS d.d. 15/02/2019, vraag 5), verwijzend naar C. J. M. F. (...). U verklaarde vervolgens dat C. (...) ontvoerd werd en dat nadien uw hele familie bedreigd werd (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u de feiten anders voor. U beweert namelijk dat u niet weet waarom de illegale huiszoeking bij uw grootmoeder plaatsvond (CGVS, p. 10), noch wat de daders wilden (CGVS, p. 12) maar dat u denkt dat het misschien door uw deelname aan manifestaties was of misschien door de problemen van C. (...) (CGVS, p. 12-13, 18). U zegt tevens dat de personen die binnenkwamen naar u en naar uw vier neven

vroegen (CGVS, p. 10-11), hetgeen u evenmin vermeldde bij de DVZ. Geconfronteerd met deze duidelijke tegenstrijdigheid stelt u dat u ook bij de DVZ vermeldde dat de problemen van C. (...) slechts één van de mogelijke oorzaken van de huiszoeking was (CGVS, p. 18). Dit is niet in overeenstemming met de duidelijke bewoordingen in de vragenlijst die bij de DVZ werd opgesteld. Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ aan u voorgelezen in het Spaans en heeft u deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat u zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS bevestigde u nogmaals dat hetgeen u voorgelezen werd bij de DVZ correct was (CGVS, p. 2). Dat u eerst louter verwijst naar uw neef C. (...) als oorzaak van de huiszoeking om dit vervolgens te linken aan uw eigen beweerde deelname aan manifestaties, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de huiszoeking.

Voorts verklaart u bij de DVZ dat uw hele familie na de illegale huiszoeking bij uw grootmoeder bedreigd werd door de Tupamaros (vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook dit stelt u manifest anders voor tijdens uw onderhoud bij het CGVS. Wanneer het CGVS polst naar verdere bedreigingen of gebeurtenissen behalve de illegale huiszoeking, verklaart u dat er hierna geen bedreigingen meer plaatsvonden (CGVS, p. 13) en dat u geen verdere indicaties heeft dat men naar u op zoek zou zijn (CGVS, p. 20). U stelt verder dat uw grootmoeder behalve de inval niets meemaakte, dat uw zus niets meemaakte en dat u van andere familieleden niets weet omdat u niet met hen communiceerde (CGVS, p. 11). Uiteraard is het reeds weinig geloofwaardig dat u over bedreigingen bij andere familieleden niet op de hoogte zou gebracht worden door uw zus maar het is vooral frappant dat indien u werkelijk zelf vervolging zou vrezen omwille van politiek getinte activiteiten en de colectivo's naar u op zoek zouden zijn, u zo lethargisch zou reageren en niet eens bij uw familieleden zou polsen naar eventuele opvolging van bedreigingen.

Uw gebrek aan interesse in uw eigen vervolgingsfeiten komt evenzeer naar voren wanneer gepeild wordt naar uw interactie met uw neven C. (...) en F. (...) hier in België. U verklaart eerst dat zij wel weten over de inval bij uw grootmoeder maar dat u het niet echt met hen besprak omdat jullie het niet relevant vonden aangezien jullie het toch niet zouden kunnen bewijzen (CGVS, p. 13). U verandert uw verklaringen in de zin dat u de inval wel met hen besprak maar niet tot in detail (CGVS, p. 13) hetgeen op zich reeds weinig geloofwaardig is aangezien u beweert dat de personen die het huis van uw grootmoeder binnenvielen zouden gezegd hebben dat zij ook naar hen op zoek waren (CGVS, p. 10-11). De invallers vernoemden net jullie namen. Dat jullie onder elkaar dan ook niet eens tot in detail zouden bespreken wat er toen gebeurd was, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan. Geconfronteerd met de boodschap dat uw neef F. (...) niets vertelde over de inval, is uw reactie dat u het eigenlijk ook niet ging vertellen omdat u het geen doorslaggevend element vindt (CGVS, p. 14). Nochtans is de inval in het huis van uw grootmoeder het enige vervolgingsmotief dat u aanhaalt en blijkt dit incident dus de enige indicatie te zijn dat u gezocht zou worden door de Venezolaanse regering (CGVS, p. 20). Dat u dit incident dan ook achterwege wenste te laten omdat het niet relevant was, enkel en alleen omdat u het niet kon bewijzen, is uiterst frappant. Daarbij kan nog opgemerkt worden dat ook uw neef C. (...) in zijn beide persoonlijke onderhouds de door u beweerde inval bij uw grootmoeder in het geheel onvermeld laat.

Uit deze tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden moet afgeleid worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende de illegale huiszoeking bij uw grootmoeder, noch aan uw verklaringen bij de DVZ over bedreigingen ten gevolge hiervan jegens uw familie. U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken een persoonlijke vrees op vervolging te hebben bij terugkeer naar Venezuela.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/>

[nl](https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx); en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. In uw geval moet er op gewezen worden dat u behalve enkele verwondingen die u opliep tijdens een betoging op 20 of 21 september 2015 en waarvan u geen bewijs neerlegt (CGVS, p. 16) nooit in een situatie van vervolging of ernstige schade terecht kwam omwille van uw politieke activiteiten op de universiteit. Integendeel, u geeft zelf aan dat u van Venezuela naar Colombia reisde louter omwille van economische motieven (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p. 10). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de illegale huiszoeking bij uw grootmoeder na uw vertrek naar Colombia, u zelf aangeeft niet te weten of er na die inval nog iets is gebeurd en u de vraag of er indicaties zijn dat de colectivo's in Venezuela nog op zoek zijn naar u zeer algemeen beantwoordt door te verklaren dat u niet weet dat er u te wachten zou staan bij terugkeer (CGVS, p. 20), zijn er geen elementen aanwezig in uw dossier die er op zouden wijzen dat u bij terugkeer naar Venezuela wel een risico zou lopen hierop. Het loutere feit dat u sportafgevaardigde van uw subfaculteit was, verandert deze beoordeling geenszins.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u voor uw komst naar België niet vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan enkele massademonstraties en functie als sportafgevaardigde van uw faculteit niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela hierdoor enige problemen zal ondervinden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw

hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Hoewel u beweert dat de papieren nog niet in orde zijn na het overlijden van uw moeder elf jaar geleden woont uw zus momenteel in het huis van uw moeder in Merida dat zij naliet aan jullie (CGVS, p. 5). Uw zus werkt in een apotheek (CGVS, p. 5) en u heeft nog steeds contact met haar (CGVS, p. 6) waardoor zeker mag verwacht worden dat u kunt rekenen op onderdak in het huis dat jullie eigendom is en op financiële steun van uw zus indien nodig. Uw stiefvader woont eveneens in Merida en werkt er als parodontist (CGVS, p. 5). U werkte in Venezuela voor het bedrijf PepsiCo (CGVS, p. 9) en in Colombia in restaurants (CGVS, p. 9). U heeft uw middelbaar afgewerkt (CGVS, p. 2) en studeerde vervolgens vier jaar criminologie om dan te stoppen om te werken (CGVS, p. 3). Gezien uw scholing en werkervaring zijn er geen indicaties dat u niet aan de slag zou kunnen in Venezuela.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot moet er nog gewezen worden op het feit dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites moet beoordeeld worden, onder andere rekening houdend met de asielmotieven en de bewijzen die aangevoerd werden door de betrokken verzoeker om internationale bescherming. De beslissingen in de verzoeken om internationale bescherming van uw neven C. J. M. F. (...) en J. F. S. F. (...) hebben derhalve geen uitstaans met uw huidig verzoek om internationale bescherming.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Uw paspoort, studentenkaart, identiteitskaart, geboorteakte, de overlijdensakte van uw moeder, uw attest van de katholieke kerk, informatie over uw vlucht, de identiteitskaart van uw grootmoeder en de informatie over

uw bank hebben louter betrekking op uw identiteit die niet ter discussie staat in deze beslissing. De verkiezingsposter, de kopie van een badge van Accion Democratica en de kopie van een lidmaatschapsattest bij deze partij hebben evenmin invloed omdat niet betwijfeld wordt dat u enige link had met deze partij. Zoals eerder aangehaald volstaan deze documenten niet om aan te tonen dat u vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Venezuela. Wel moet gewezen worden op het gesolliciteerde karakter van het lidmaatschapsattest dat dateert van 4 april 2019, ruim na uw verzoek, waardoor de bewijswaarde hiervan bijzonder relatief is. U stuurde het CGVS op 11 april 2019 nog een mail waarin u verklaarde dat u voorlopig geen verdere documenten die uw zaak eventueel kunnen staven, kon doorsturen wegens elektriciteitsproblemen in Venezuela, zonder te verduidelijken welk document u nog wenste door te sturen. Voor de volledigheid dient opgemerkt te worden dat u op het moment van huidige beslissing, ruim zes maanden later, nog steeds geen bijkomende documenten heeft doorgestuurd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van “de regels van behoorlijk bestuur” en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen genomen beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen.

Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben. Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoeker aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld omwille van het feit dat hij gezocht werd door de colectivo's omwille van zijn betrokkenheid met de politieke partij Accion Democratica en zijn deelname aan diverse betogingen. De plaatselijke autoriteiten konden onvoldoende bescherming bieden.

Verzoeker werd gezocht en het leven van verzoeker is dan ook ernstig in gevaar in Venezuela. Tevens kunnen de plaatselijke autoriteiten onvoldoende bescherming bieden.

Het CGVS stelt dat het verhaal van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn omdat er tegenstrijdigheden zouden bestaan in de verklaringen. Verzoeker zou er volgens tegenpartij niet in slagen om zijn asielrelaas aannemelijk te maken omdat de verklaringen onwaarschijnlijkheden zouden bevatten. Verzoeker kan echter niet akkoord gaan met deze gevolgtrekking van het CGVS.

Verzoeker heeft de nodige bewijsstukken bijgebracht van zijn problemen in Venezuela en het verhaal dient dan ook als geloofwaardig beschouwd te worden.

De verklaringen van verzoeker bij DVZ en het verhoor bij het CGVS omtrent de inval bij de grootmoeder zouden verschillen volgens tegenpartij.

Verzoeker was niet persoonlijk aanwezig bij deze inval doch de colectivo's waren wel degelijk op zoek naar verzoeker alsmede naar zijn neven.

Bij DVZ heeft verzoeker reeds de huiszoeking bij zijn grootmoeder vermeld doch toen werden er hieromtrent geen verdere vragen gesteld. Nu stellen dat omwille van het feit dat verzoeker een uitgebreidere verklaring heeft afgelegd bij het CGVS het verhaal van verzoeker niet geloofwaardig zou zijn, is niet correct.

De huiszoeking bij de grootmoeder had wel degelijk betrekking op verzoeker als mede op zijn neven. De colectivo's waren opzoek naar verzoeker omwille van zijn politieke activiteiten en zijn deelname aan betogingen waar hij overigens reeds hardhandig werd aangepakt en gewond geraakte. Dit wordt voldoende bewezen door de bijgebrachte stukken.

Wel staat het vast dat er over de essentiële bestanddelen van het verhaal er geen tegenstrijdigheden zijn en de verklaringen elkaar perfect aanvullen.

De kleine tegenstrijdigheden kunnen perfect verklaard worden door de manier van vraagstelling en het feit dat het verhoor bij de DVZ slecht een beknopt verhoor is.

Hieruit echter afleiden dat het verhaal verzoeker ongeloofwaardig zou zijn, is een verkeerde gevolgtrekking.

Dat het Commissariaat-Generaal op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoeker het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend.

Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoeker wel degelijk vreest voor zijn leven. Bij terugkeer is het leven van verzoeker ook ernstig in gevaar aangezien hij allereerst dient te vrezen voor de vervolgingen omwille zijn betrokkenheid bij de politieke partij de Accion Democratica en het feit dat de colectivo's naar hem op zoek zijn.

Er is in casu geen sprake van vage verklaringen of enige tegenstrijdigheden. Het verhaal van verzoeker is wel degelijk de waarheid. Hij brengt voldoende bewijzen bij van die zijn verhaal ondersteunen.

Dit zijn dan ook loutere veronderstellingen die op niets gebaseerd zijn en die in casu van verzoeker niet specifiek onderzocht werden.

Er werd hieromtrent geen enkel onderzoek bevolen of contact opgenomen met de instanties ter plaatse om dit te controleren.

Hieruit echter afleiden dat het verhaal van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn en hij geen gegronde vrees voor zijn leven heeft is geen correcte gevolgtrekking.

Verzoeker heeft wel degelijk problemen gekend in Venezuela en kan onmogelijk terugkeren. Indien verzoeker geen problemen had was hij uiteraard niet gevlucht

De veiligheid van verzoeker kan dan ook niet gegarandeerd worden bij een terugkeer. Tegenpartij stelt dat de neven van verzoeker de inval bij de grootmoeder van verzoeker niet vermeld hebben in hun asielaanvraag.

In casu betreft het de asielaanvraag van verzoeker en verzoeker is gevlucht naar België omwille van het feit dat hij gezocht wordt de Tupamaros.

Tevens dient opgemerkt te worden dat de motivatie van tegenpartij loutere veronderstellingen zijn van het Commissariaat Generaal die niet gestaafd worden door concrete elementen of bewijsstukken. Tegenpartij gaat enkel van niet bewezen gissingen uit en haalt geen juridische elementen aan waarom de asielaanvraag zou dienen afgewezen te worden.

Er dient immers gekeken te worden naar de concrete situatie van verzoeker en niet naar de algemene situatie. De toestand ter plaatse kan zeer verschillend zijn dan de situatie zoals deze verondersteld wordt te zijn door het CGVS.

Dat het Commissariaat-Generaal aldus de regels van behoorlijk bestuur heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Dat het Commissariaat-Generaal op basis van het feit dat zij enkel stelt dat het verhaal van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn, zonder hier verder enig onderzoek naar gedaan te hebben, stelt dat de asielaanvraag dient afgewezen te worden.

Dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien het Commissariaat op geen enkel ogenblik aantoont dat in concreto en in huidig geval verzoeker geen problemen zou ondervinden indien hij zou dienen terug te keren naar Venezuela.

Verzoeker heeft wel degelijk een politieke activiteit uitgeoefend en deelgenomen aan protesten tegen het regime. Juist omwille van deze activiteit wordt hij gezocht. Verzoeker heeft dan ook meer gedaan dan simpelweg deelgenomen aan protesten. Hij is aan de Universiteit verkozen als politiek afgevaardigde. Juist omwille hiervan zijn zijn problemen begonnen.

Tegenpartij gaat van louter veronderstellingen uit zonder de zaak in concreto te bekijken. Verzoeker werd in casu wel degelijk bedreigd en de plaatselijke autoriteiten konden hier niets aan verhelpen zelf in tegendeel. Hij werd gezocht door de colectivo's die zelfs een huiszoeking hebben uitgevoerd bij zijn grootmoeder.

Verwijzen naar algemene veronderstellingen is dan ook niet voldoende. Tegenpartij had een concreet onderzoek dienen te doen naar de individuele situatie van verzoeker, hetgeen zij nagelaten heeft te doen.

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar Venezuela en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat het verhaal verzoeker ongeloofwaardig zou zijn - qoud non

Aangezien verzoeker bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor hem was om te vluchten naar het buitenland zodat hij dan ook in België asiel heeft aangevraagd.

Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat verzoeker geen asiel of subsidiaire bescherming krijgt terwijl hij toch voldoende aantoonde dat hij een gegronde vrees voor zijn leven heeft.

Dat aldus onvoldoende bewezen is door het Commissariaat-Generaal dat verzoeker bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd.

Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur.

Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren. De verklaringen van verzoeker werden immers uit hun context gehaald en verkeerdelijk geïnterpreteerd.

Tevens heeft verzoeker niet kunnen antwoorden op deze argumentatie van tegenpartij.

Het Commissariaat-Generaal gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

Dergelijke houding van het Commissariaat-Generaal is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Er moet bovendien worden vastgesteld dat het Commissariaat-Generaal haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 23.12.2019 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

Het Commissariaat-Generaal vermoedt bepaalde feitelijkheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.

Op grond van deze korte motivering komt het Commissariaat-Generaal tot het besluit dat de aanvraag verzoekster bedrieglijk is omdat zijn het verhaal van verzoeker niet geloofwaardig zou zijn gelet op het feit dat verzoeker onvoldoende bewijsstukken zou bijbrengen.

Er is echter geen enkele redenen om te twifelen aan de geloofwaardigheid van verzoeker. Tegenpartij gaat tevens enkel uit van gissingen en onbewezen veronderstellingen nu zij ter plaatse geen onderzoek heeft gedaan naar de concrete situatie van verzoeker.

Het Commissariaat-Generaal stelt zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

Verzoeker is van oordeel dat hij wel degelijk zijn verhaal aannemelijk maakt en voldoende gedetailleerd heeft kunnen antwoorden op de gestelde vragen.

Met een dergelijk motivering kan iedere asielaanvraag afgewezen worden. Het CGVS heeft enkel a decharge het dossier van verzoeker onderzocht en is doelbewust opzoek gegaan naar tegenstrijdigheden en heeft aan de hand van de vraagstelling en houding doelbewust aangestuurd op deze tegenstrijdigheden.

Indien er een andere manier van vraagstelling was gehanteerd dan zou duidelijk gebleken zijn dat de kern van de verklaringen hetzelfde zijn.

Het is logisch dat er verschillen zijn in de verklaring voor de DVZ en het interview bij het CGVS nu er bij dit laatste interview veel dieper wordt ingegaan op de feiten en er uitgebreidere vragen worden gesteld. Verzoeker heeft op alle vragen kunnen antwoorden en verduidelijkingen gegeven. Het feit dat het eerste interview slecht summier weergaf waarom verzoeker zijn land ontvlucht is doet geen afbreuk aan het feit dat hij wel degelijk problemen had omwille van zijn politieke sympathieën.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 23.12.2019 van het Commissariaat-Generaal is dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Het CVGS heeft zijn motiveringsplicht dan ook geschonden.

Er wordt enkel geargumenteed dat het verhaal van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn en tegenstrijdigheden zou bevatten. Dit wordt echter om geen enkel ogenblik hard gemaakt met enig concreet bewijs.

Tegenpartij verwijst naar een louter eigen interpretatie van de feiten dit tevens door geen enkel objectief element gestaafd worden.

Er dient dan ook steeds gekeken te worden naar de concrete situatie ter plaatse en het volstaat uiteraard niet om te verwijzen naar algemene stellingen of een eigen interpretatie van de ondervrager.

Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 23.12.2019. van het Commissariaat-Generaal te hervormen"

2.1.3. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de schending van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer. Verzoeker wordt nog steeds gezocht en zal tevens mishandeld worden.

Door verzoeker terug te sturen naar haar land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen. Verzoeker vreest terecht voor zijn leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.1.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar Venezuela.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenzins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Venezuela en hij wordt nog steeds gezocht.

Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Venezuela te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal mishandeld en uitgestoten zal worden

Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.1.5. In een vijfde middel beroept verzoeker zich op humanitaire gronden, die hij als volgt toelicht:

“Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in zijn voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden omwille van zijn politieke activiteiten. Verzoeker inmiddels reeds verschillende maanden in België verblijft en hier reeds zijn leven opnieuw heeft opgebouwd.

Verzoeker is goed geïntegreerd.

Indien het beroep tot hervorming van verzoeker niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt de verzoeker om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te hervormen.”

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 22 september 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan het rapport *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight”* van OHCHR van juni 2018, de COI Focus *“Venezuela: Situation sécuritaire”* van 4 april 2019, de COI Focus *“Venezuela: veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019, het rapport *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van OHCHR van juli 2019, het *“Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020”* van de Nederlandse Rijksoverheid van juni 2020 en de COI Focus *“Venezuela: Situatieschets”* van 15 mei 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen

staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van *"de regels van behoorlijk bestuur"*, zonder *in concreto* aan te geven welke regels hij bedoelt. Tevens voert verzoeker in het derde middel de schending aan van artikel 14 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling *in casu* geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker in het derde en vierde middel aanvoert dat de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het eerste, derde en vierde middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de illegale huiszoeking bij zijn grootmoeder, noch aan het feit dat de *colectivos* van de bende *Tupamaros* specifiek op zoek zouden zijn naar hem omwille van zijn lidmaatschap van de politieke partij *Accion Democratica*, nu (i) zijn verklaringen over de huiszoeking bij zijn grootmoeder enkele tegenstrijdigheden bevatten, (ii) hij nagelaten heeft bij zijn familieleden te informeren naar eventuele verdere bedreigingen die zich sedertdien zouden hebben voorgedaan, (iii) zijn gebrek aan interesse in zijn eigen vervolgingsfeiten verder blijkt uit zijn verklaring dat hij de inval bij zijn grootmoeder niet eens in detail zou hebben besproken met zijn neven, hoewel ook hun namen zouden zijn vermeld door de invallers en (iv) zijn neef C. in zijn beide persoonlijke onderhoudsde door hem beweerde inval bij zijn grootmoeder in het geheel onvermeld laat, omdat (B) er geen indicaties zijn dat hij bij terugkeer naar Venezuela enige problemen zal ondervinden omwille van zijn deelname aan enkele massademonstraties en zijn functie als sportafgevaardigde van zijn faculteit, omdat (C) uit zijn verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in zijn hoofdte ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt, omdat (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, omdat (E) de beslissingen in de verzoeken om internationale bescherming van zijn neven C. J. M. F. en J. F. S. F. geen uitstaans hebben met zijn huidig verzoek om internationale bescherming, en omdat (F) de documenten die hij neerlegt deze vaststellingen niet kunnen beïnvloeden. Al deze overwegingen en vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De middelen kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart Venezuela op 2 januari 2018 te hebben verlaten om enige tijd in Colombia te gaan werken en vervolgens terug te keren naar Venezuela om er zijn studies verder te zetten. In maart of april 2018 zouden een aantal leden van de *Tupamaros*, een groep *colectivos*, echter een huiszoeking hebben doorgevoerd bij verzoekers grootmoeder en daarbij aangegeven hebben op zoek te zijn naar verzoeker en vier neven. Om die reden zou verzoeker hebben afgezien van zijn plan om terug te keren naar Venezuela. Omdat diezelfde *Tupamaros* ook in Colombia actief zouden zijn, zou verzoeker besloten hebben naar Europa te komen.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst wijst de commissaris-generaal terecht op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zei u dat de Venezolaanse regering het huis van uw grootmoeder binnenviel en dat de reden hiervoor uw neef C. (...) was (vragenlijst CGVS d.d. 15/02/2019, vraag 5), verwijzend naar C. J. M. F. (...). U verklaarde vervolgens dat C. (...) ontvoerd werd en dat nadien uw hele familie bedreigd werd (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u de feiten anders voor. U beweert namelijk dat u niet weet waarom de illegale huiszoeking bij uw grootmoeder plaatsvond (CGVS, p. 10), noch wat de daders wilden (CGVS, p. 12) maar dat u denkt dat het misschien door uw deelname aan manifestaties was of misschien door de problemen van C. (...) (CGVS, p. 12-13, 18). U zegt tevens dat de personen die binnenkwamen naar u en naar uw vier neven vroegen (CGVS, p. 10-11), hetgeen u evenmin vermeldde bij de DVZ. Geconfronteerd met deze duidelijke tegenstrijdigheid stelt u dat u ook bij de DVZ vermeldde dat de problemen van C. (...) slechts één van de mogelijke oorzaken van de huiszoeking was (CGVS, p. 18). Dit is niet in overeenstemming met de duidelijke bewoordingen in de vragenlijst die bij de DVZ werd opgesteld. Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ aan u voorgelezen in het Spaans en heeft u deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat u zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS bevestigde u nogmaals dat hetgeen u voorgelezen werd bij de DVZ correct was (CGVS, p. 2). Dat u eerst louter verwijst naar uw neef C. (...) als oorzaak van de huiszoeking om dit vervolgens te linken aan uw eigen beweerde deelname aan manifestaties, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de huiszoeking.

Voorts verklaart u bij de DVZ dat uw hele familie na de illegale huiszoeking bij uw grootmoeder bedreigd werd door de Tupamaros (vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook dit stelt u manifest anders voor tijdens uw onderhoud bij het CGVS. Wanneer het CGVS polst naar verdere bedreigingen of gebeurtenissen behalve de illegale huiszoeking, verklaart u dat er hierna geen bedreigingen meer plaatsvonden (CGVS, p. 13) en dat u geen verdere indicaties heeft dat men naar u op zoek zou zijn (CGVS, p. 20). U stelt verder dat uw grootmoeder behalve de inval niets meemaakte, dat uw zus niets meemaakte en dat u van andere familieleden niets weet omdat u niet met hen communiceerde (CGVS, p. 11). Uiteraard is het reeds weinig geloofwaardig dat u over bedreigingen bij andere familieleden niet op de hoogte zou gebracht worden door uw zus maar het is vooral frappant dat indien u werkelijk zelf vervolging zou vrezen omwille van politiek getinte activiteiten en de colectivo's naar u op zoek zouden zijn, u zo lethargisch zou reageren en niet eens bij uw familieleden zou polsen naar eventuele opvolging van bedreigingen."

Verzoeker voert in het eerste middel van zijn verzoekschrift aan dat hij niet persoonlijk aanwezig was bij de inval, doch dat de *colectivos* wel degelijk op zoek waren naar hem en zijn neven. Hiermee verklaart hij evenwel niet waarom hij dit niet heeft vermeld tijdens zijn interview bij de DVZ. Van een verzoeker om internationale bescherming mag overeenkomstig de op hem rustende medewerkingsplicht worden verwacht dat hij eensluidende verklaringen aflegt met betrekking tot de kernelementen van zijn relaas, en dit doorheen de verschillende fasen van behandeling van zijn verzoek. Daar verzoeker bij de DVZ gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, mag worden verwacht dat hij daar zou hebben vermeld dat de *colectivos* op zoek waren naar hem en zijn neven, *quod non* (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 12, vragenlijst, vraag 3.5). Verzoeker verklaarde bij de DVZ dat de reden voor de inval van de *colectivos* zijn neef C. was die eerder door hen werd ontvoerd, wat niet strookt met zijn verklaringen op het CGVS volgens de welke hij niet wist of het te maken had met zijn neef C. of met zijn deelname aan manifestaties en zijn politieke activiteiten (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10, 12-13, en 18). Door in het eerste middel zonder meer te stellen dat de *colectivos* op zoek waren naar hem omwille van zijn politieke activiteiten en zijn deelname aan betogingen, wijkt verzoeker andermaal af van zijn eerdere verklaringen, wat zijn geloofwaardigheid verder op de helling plaatst. Verzoeker gaat verder niet *in concreto* in op de pertinente vaststelling dat waar hij bij de DVZ verklaarde dat heel zijn familie werd bedreigd, dit geenszins kan blijken uit de verklaringen die hij heeft afgelegd op het CGVS.

De omstandigheid dat verzoeker bij de DVZ geen verdere vragen werd gesteld over de huiszoeking bij zijn grootmoeder en dat hij hierover uitgebreidere verklaringen heeft kunnen afleggen op het CGVS kan

de vastgestelde incoherenties niet verklaren of verschonen. Met het argument in het eerste middel dat hij op het CGVS dieper is kunnen ingaan op de aangevoerde feiten, op alle hem gestelde vragen geantwoord heeft en ook verduidelijkingen heeft gegeven, weerlegt verzoeker deze incoherenties niet. De verklaringen die een verzoeker aflegt op het CGVS kunnen ten andere niet als “verduidelijkingen” worden beschouwd in de mate dat zij fundamenteel afwijken van wat hij bij de DVZ heeft verklaard. Zulks is *in casu* het geval wat betreft de hoger aangehaalde verklaringen over de reden van de huiszoeking van de *colectivos* en de bedreigingen die zij al dan niet nadien nog zouden hebben geuit. Het feit dat aan verzoekers om internationale bescherming bij de DVZ gevraagd wordt hun relaas summier weer te geven en zich te beperken tot de kernelementen doet op geen enkele wijze afbreuk aan de verwachting dat dit beknopte relaas overeenstemt met de meer uitgebreide verklaringen die later worden afgelegd op het CGVS, *quod non in casu*. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd in zoverre hij in het eerste en het tweede middel de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn relaas wijt aan de “manier van vraagstelling” op het CGVS. Hij staat op geen enkele wijze zijn bewering als zou het CGVS zijn dossier enkel “a *decharge*” hebben onderzocht en aan de hand van zijn vraagstelling en houding doelbewust op zoek zijn gegaan naar tegenstrijdigheden.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Uw gebrek aan interesse in uw eigen vervolgingsfeiten komt evenzeer naar voren wanneer gepeild wordt naar uw interactie met uw neven C. (...) en F. (...) hier in België. U verklaart eerst dat zij wel weten over de inval bij uw grootmoeder maar dat u het niet echt met hen besprak omdat jullie het niet relevant vonden aangezien jullie het toch niet zouden kunnen bewijzen (CGVS, p. 13). U verandert uw verklaringen in de zin dat u de inval wel met hen besprak maar niet tot in detail (CGVS, p. 13) hetgeen op zich reeds weinig geloofwaardig is aangezien u beweert dat de personen die het huis van uw grootmoeder binnenvielen zouden gezegd hebben dat zij ook naar hen op zoek waren (CGVS, p. 10-11). De invallers vernoemden net jullie namen. Dat jullie onder elkaar dan ook niet eens tot in detail zouden bespreken wat er toen gebeurd was, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan. Geconfronteerd met de boodschap dat uw neef F. (...) niets vertelde over de inval, is uw reactie dat u het eigenlijk ook niet ging vertellen omdat u het geen doorslaggevend element vindt (CGVS, p. 14). Nochtans is de inval in het huis van uw grootmoeder het enige vervolgingsmotief dat u aanhaalt en blijkt dit incident dus de enige indicatie te zijn dat u gezocht zou worden door de Venezolaanse regering (CGVS, p. 20). Dat u dit incident dan ook achterwege wenste te laten omdat het niet relevant was, enkel en alleen omdat u het niet kon bewijzen, is uiterst frappant. Daarbij kan nog opgemerkt worden dat ook uw neef C. (...) in zijn beide persoonlijke onderhouds de door u beweerde inval bij uw grootmoeder in het geheel onvermeld laat.”

Door er in het eerste middel van zijn verzoekschrift op te wijzen dat het *in casu* zijn verzoek om internationale bescherming betreft en dat hij naar België gevlucht is omwille van het feit dat hij gezocht wordt door de *Tupamaros*, gaat verzoeker eraan voorbij dat volgens zijn verklaringen ook zijn neven werden gezocht door de *Tupamaros* en ook hun namen werden genoemd toen die een huiszoeking verrichtten bij zijn grootmoeder. Dat geen van beide neven, die net als verzoeker om internationale bescherming hebben verzocht in België, dit incident vermeldde, hoewel verzoeker het er met hen over zou hebben gehad, is een ernstige aanwijzing voor het gebrek aan geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen daarover.

Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift wijst op zijn politieke activiteiten in Venezuela en zijn deelname aan protesten tegen het regime, alsook zijn functie als verkozen politiek afgevaardigde van een oppositiepartij aan de universiteit, wordt gewezen op de volgende pertinente overwegingen en vaststellingen van de bestreden beslissing:

“Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheids_situatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/> ; en OHCHR : Human rights in the

Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. In uw geval moet er op gewezen worden dat u behalve enkele verwondingen die u opliep tijdens een betoging op 20 of 21 september 2015 en waarvan u geen bewijs neerlegt (CGVS, p. 16) nooit in een situatie van vervolging of ernstige schade terecht kwam omwille van uw politieke activiteiten op de universiteit. Integendeel, u geeft zelf aan dat u van Venezuela naar Colombia reisde louter omwille van economische motieven (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p. 10). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de illegale huiszoeking bij uw grootmoeder na uw vertrek naar Colombia, u zelf aangeeft niet te weten of er na die inval nog iets is gebeurd en u de vraag of er indicaties zijn dat de colectivo's in Venezuela nog op zoek zijn naar u zeer algemeen beantwoordt door te verklaren dat u niet weet dat er u te wachten zou staan bij terugkeer (CGVS, p. 20), zijn er geen elementen aanwezig in uw dossier die er op zouden wijzen dat u bij terugkeer naar Venezuela wel een risico zou lopen hierop. Het loutere feit dat u sportafgevaardigde van uw subfaculteit was, verandert deze beoordeling geenszins.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u voor uw komst naar België niet vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan enkele massademonstraties en functie als sportafgevaardigde van uw faculteit niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela hierdoor enige problemen zal ondervinden."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Voor het overige onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het bekritisieren van het onderzoek zonder dit *in concreto* te specificeren en het zonder meer tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, blijft verzoeker hiertoe evenwel in gebreke. Het betoog van verzoeker is aldus niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 9, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Uw paspoort, studentenkaart, identiteitskaart, geboorteakte, de overlijdensakte van uw moeder, uw attest van de katholieke kerk, informatie over uw vlucht, de identiteitskaart van uw grootmoeder en de informatie over uw bank hebben louter betrekking op uw identiteit die niet ter discussie staat in deze beslissing. De verkiezingsposter, de kopie van een badge van Accion Democratica en de kopie van een lidmaatschapsattest bij deze partij hebben evenmin invloed omdat niet betwijfeld wordt dat u enige link had met deze partij. Zoals eerder aangehaald volstaan deze documenten niet om aan te tonen dat u vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Venezuela. Wel moet gewezen worden op het gesolliciteerde karakter van het lidmaatschapsattest dat dateert van 4 april 2019, ruim na uw verzoek, waardoor de bewijswaarde hiervan bijzonder relatief is. U stuurde het CGVS op 11 april 2019 nog een mail waarin u verklaarde dat u voorlopig geen verdere documenten die uw zaak eventueel kunnen staven, kon doorsturen wegens elektriciteitsproblemen in Venezuela, zonder te verduidelijken welk document u nog wenste door te sturen. Voor de volledigheid dient opgemerkt te worden dat u op het moment van huidige beslissing, ruim zes maanden later, nog steeds geen bijkomende documenten heeft doorgestuurd."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Door in het eerste middel louter te stellen dat hij voldoende bewijzen heeft bijgebracht die zijn verhaal ondersteunen, doet verzoeker hieraan geen afbreuk.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst wordt gezocht door de autoriteiten omwille van zijn politieke activiteiten, dan wel als gevolg van de problemen die zijn neef C. er zou hebben gekend. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing onjuist of onredelijk zijn, noch dat de commissaris-generaal zich hiervoor gebaseerd heeft op een onvolledig of onnauwkeurig onderzoek of op loutere veronderstellingen. De Raad brengt in herinnering dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen door verklaringen af te leggen die voldoende precies, coherent en aannemelijk zijn en die hij zoveel als mogelijk staft met bewijsstukken. Op basis van de hoger aangehaalde redenen en motieven dient te worden besloten dat verzoeker wat dit betreft in gebreke blijft. De pertinente en concrete vaststellingen van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en hebben betrekking op verzoekers persoon. Verzoekers bewering als zou de motivering *in casu* kunnen dienen ter weigering van ieder verzoek om internationale bescherming mist aldus feitelijke grondslag.

Waar verzoeker in het derde en het vierde middel de schending aanvoert van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM, stelt de Raad ten overvloede nog vast dat, daargelaten het feit dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, verzoeker zich slechts baseert op de ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten. Verzoeker stelt immers dat hij in zijn land van herkomst nog steeds wordt gezocht en bij (gedwongen) terugkeer zal worden blootgesteld aan represailles en een risico op mishandeling omwille van zijn politieke activiteiten.

Waar verzoeker in het vierde en het vijfde middel betoogt dat hij alle banden met zijn land van herkomst verbroken heeft, inmiddels een band met België heeft opgebouwd en de nodige inspanningen heeft geleverd om zich te integreren, wijst de Raad erop dat dergelijke humanitaire gronden geen verband houden met de vraag of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In zoverre verzoeker in het eerste middel nog aanvoert dat hij niet heeft kunnen antwoorden op de argumentatie van het CGVS in het kader van zijn administratieve procedure, gaat hij eraan voorbij dat onderhavig beroep hem de gelegenheid biedt om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen dan wel aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen, waartoe hij evenwel duidelijk in gebreke blijft.

Voor zover verzoeker nog betoogt dat hij door zijn overheid geen bescherming kan verkrijgen, wijst de Raad er op dat vermits aan de door hem voorgehouden problemen geen geloof kan worden gehecht, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Venezuela irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij in Venezuela specifiek wordt gezocht door de *colectivos* of de autoriteiten.

In de mate dat verzoeker zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt de Raad vast dat uit de informatie in het administratief dossier (adm. doss., stuk 10, map met 'landeninformatie') en deze waaraan verwerende partij refereert in haar aanvullende nota blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoeker medische problemen zou hebben, dient hij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op basis van de elementen in het administratief dossier dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker een gezonde jongeman is en dat hij geen melding heeft gemaakt van medische problemen.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge

drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

Te dezen kan verzoeker niet stellen dat hij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan hij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hem persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoeker stelt evenmin dat hij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de '*carnet de la patria*'), of dat hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zouden terecht komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit de verklaringen van verzoeker over zijn profiel en familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. In dit verband wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen:

"Hoewel u beweert dat de papieren nog niet in orde zijn na het overlijden van uw moeder elf jaar geleden woont uw zus momenteel in het huis van uw moeder in Merida dat zij naliet aan jullie (CGVS, p. 5). Uw zus werkt in een apotheek (CGVS, p. 5) en u heeft nog steeds contact met haar (CGVS, p. 6) waardoor zeker mag verwacht worden dat u kunt rekenen op onderdak in het huis dat jullie eigendom is en op financiële steun van uw zus indien nodig. Uw stiefvader woont eveneens in Merida en werkt er als parodontist (CGVS, p. 5). U werkte in Venezuela voor het bedrijf PepsiCo (CGVS, p. 9) en in Colombia in restaurants (CGVS, p. 9). U heeft uw middelbaar afgewerkt (CGVS, p. 2) en studeerde vervolgens vier jaar criminologie om dan te stoppen om te werken (CGVS, p. 3). Gezien uw scholing en werkervaring zijn er geen indicaties dat u niet aan de slag zou kunnen in Venezuela."

Met de algemene bewering in het vierde middel van zijn verzoekschrift dat hij geen inkomen of verblijfplaats heeft in Venezuela en er niet in staat is "*om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken*" gaat verzoeker geheel voorbij aan voorgaande pertinente motieven. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden, daar zij door verzoeker niet worden weerlegd, door de Raad overgenomen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij in Venezuela, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoeker toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel

risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, blijkt nergens uit de informatie in het administratief dossier dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd).

Uit de COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van 15 mei 2020, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, blijkt dat er in Zulia, Tachira en Apure, evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar ook een grotere aanwezigheid waar te nemen is van gewapende groeperingen, dat het geregeld tot confrontaties komt tussen deze gewapende groeperingen onderling en tussen deze gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat, en dat deze confrontaties een invloed hebben op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Verzoeker is evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in Merida, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. In zoverre verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN